

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksander Brzozowski

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: p.o. staż. E. C.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 r.

sprawy **F. C. (1)**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 30 sierpnia 2016 r. sygn. akt III K 537/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

D. Ś. H. A. (...)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań S. w P., wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2016 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt III K 537/16, uznał **oskarżonego F. C. (1)** za winnego przestępstwa z art. 178 a § 4 kk i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a także przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej upn) i za to wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Następnie na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności w jedną karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekł także wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 3 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Natomiast na podstawie art. 70 ust. 4 upn zasądził od oskarżonego na rzecz Poradni (...) i (...) nawiązkę w kwocie 500 zł, a na podstawie art. 70 ust. 2 upn orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa pozostałego po badaniu środka odurzającego.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, a w tym wymierzył mu opłatę (k. 98-99).

Powyższy wyrok, w części rozstrzygającej o karze, zaskarżył obrońca oskarżonego. Zarzucił rażąco niewspółmierność kary. Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego kary

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie niższego wymiaru kary pozbawienia wolności (k. 115-116).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego była bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wyniki postępowania odwoławczego nie potwierdziły zarzutu jakoby orzeczona w pierwszej instancji kara była rażąco niewspółmiernie surowa. Tym samym nie została spełniona przesłanka odwoławcza z art. 438 pkt 4 kpk.

W tym miejscu wymaga przypomnienia, że z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia wówczas, gdy ta co prawda mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak na skutek nieuwzględnienia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, staje się w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Zauważyć też trzeba, że nie każda niewspółmierność kary usprawiedliwia ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Ustawodawca wymaga by niewspółmierność ta miała kwalifikowaną postać. Zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk musi ona być rażąca, znaczna, „bijąca w oczy” oddaleniem od kary uznawanej za sprawiedliwą (por. wyrok SA w Krakowie z 19 grudnia 2000 roku, II AKA 218/00, KZS 2001/1/33; wyrok SA we Wrocławiu z 30 maja 2003 roku, II AKA 163/03, OSA 2003/11/113).

Kierując się tymi założeniami, Sąd Okręgowy zbadał czy kara wymierzona oskarżonemu F. C. (1) przez Sąd niższej instancji odbiega w kwalifikowany sposób od standardu kary sprawiedliwej. Standardu ustalonego w oparciu o wszystkie dyrektywy ustawowego i sądowego wymiaru kary. Z uwagi na treść uzasadnienia środka odwoławczego badaniem objęto całość rozstrzygnięcia o karze.

W oparciu o okoliczności przedmiotowe i podmiotowe inkryminowanych czynów oraz zebrane o ich sprawcy dane osobopoznawcze Sąd II instancji stwierdził, że kara 4 miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 178a § 4 kk oraz kara 2 miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 62 ust. 1 upn w żadnym razie nie były rażąco niewspółmierne. Trafnie bowiem odzwierciedlają winę tego oskarżonego, znaczną szkodliwość społeczną jego zachowań oraz oddają właściwie negatywny stosunek do niego jako sprawcy przypisanej kategorii przestępstw. Wśród okoliczności obciążających, opisanych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, na szczególne uwzględnienie zasługuje to, że oskarżony znajdował się pod wpływem zarówno amfetaminy jak i marihuany, że dopuścił się sprawstwa zaledwie po 3 miesiącach od wydania uprzedniego wyroku skazującego za występki z art. 178a § 1 kk i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Powyższe niekorzystne dla podsądnego ustalenia powinny rzutować na zaostrzoną reakcję wymiaru sprawiedliwości. Z kolei jego przyznanie się do winy było znacząco niwelowane faktem, iż został pochwycony na gorącym uczynku przestępstwa (to jest w sytuacji, gdy jego sprawstwo stawało się w zasadzie oczywiste). Stąd wniosek, że wymierzone F. C. kary pozbawienia wolności są odpowiednio ukształtowane. Nie można przy tym pominąć, że kary te i tak zostały wymierzone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą. Za występki z art. 178a § 4 kk jest bowiem przewidziana kara od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, a występki z art. 62 ust. 1 upn podlega karze pozbawienia wolności od 1 miesiąca do lat 3.

Ponadto, mając na uwadze okoliczności przytoczone zarówno przez Sąd I instancji oraz te dostrzeżone przez Sąd odwoławczy, należało uznać, że kara łączna pozbawienia wolności została podsądnemu wymierzona w granicach określonych w art. 85 i 86 kk, a zatem bez naruszenia przepisów prawa materialnego. Zdaniem Sądu II instancji, z racji stosunkowo niskich kar jednostkowych za przypisane występkę, również wymierzona kara łączna 5 miesięcy pozbawienia wolności, nie razi surowością. Przeciwnie, jest to umiarkowana sankcja i z całą pewnością nie zasługuje ona na wyraźne obniżenie. Należy podkreślić, że kara łączna została orzeczona przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji, z należyтым uwzględnieniem bliskości czasowej przypisanych czynów oraz ich rodzajowej różnorodności.

Sąd Rejonowy prawidłowo rozważył także okoliczności, które uwzględnia się w toku badania możliwości zastosowania środków probacyjnych. Badając postępowanie wspomnianego organu w tym zakresie, uwypuklić należy, że przesłanki warunkowego zawieszania wykonania kary na okres próby uległy w sprawie obostrzeniu, a to z uwagi na popełnienie przez F. C. (1) występku z art. 178a § 4 kk. W tym przypadku nie wystarczyło zatem postawienie zwykłej pozytywnej

prognozy kryminologicznej. Zgodnie z wolą ustawodawcy, wyrażoną w przepisie art. 69 § 4 kk, Sąd mógł warunkowo zawiesić mu wykonanie kary pozbawienia wolności tylko wtedy, gdyby ustalił, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko, że wypadek taki nie zachodził. Odnosząc się zaś do twierdzeń skarżącego – który prezentuje w tej kwestii zdanie odmienne – wskazać trzeba, że niestawianie oporu przy zatrzymaniu czy przyznanie się do winy nie mogły zostać poczytane F. C. (1) jako okoliczności szczególne. Osoba zatrzymana ma przecież obowiązek poddania się legalnym oraz prawidłowym działaniom funkcjonariuszy Policji. Przyznanie się zaś do winy, w sytuacji przyłapania na gorącym uczynku przestępstw, gdzie niezdolność do prawidłowego kierowania pojazdem została stwierdzona wynikami badań toksykologicznych, nie było dowodem świadczącym o wyjątkowej prawości podsądnego. Zaznaczyć też trzeba, że od momentu uprzedniego skazania do ponownego naruszenia przez prawa przez oskarżonego upłynęły niespełna trzy miesiące. Osądzane aktualnie czyny miały przecież miejsce w dniu 6 kwietnia 2016 r., gdy poprzedni wyrok skazujący za przestępstwa z art. 178a § 1 kk oraz z art. 62 ust. 1 upn zapadł w dniu 19 stycznia 2016 r. (Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., sygn. akt III K 868/15). W ocenie Sądu II instancji dopuszczenie się kolejnych, tożsamyh rodzajowo przestępstw w tak krótkim odstępie czasu świadczy o niepoprawności podsądnego oraz o jego niepodatności na łagodniejsze formy represji karnej. Należy przecież mieć na uwadze, że powrócił do przestępstwa, mimo że realnie wykonywana była względem niego kara wcześniej orzeczona (kara ograniczenia wolności). Efektywnie wykonywana represja karna nie powstrzymała go zaś od ponowienia naruszenia porządku prawnego. Okoliczność ta zaprzecza też tezie, że oskarżony zmienił swoją postawę i przewartościował życiowe priorytety.

Sąd Okręgowy uznał także, że opisywane przez apelującego fakty z życia osobistego czy rodzinnego sprawcy nie cechują się nadzwyczajnością. Wykonywanie pracy zarobkowej, udzielanie materialnego wsparcia członkom rodziny czy podjęcie terapii leczniczej (ta ostatnia okoliczność wynika wyłącznie z oświadczeń oskarżonego i obrońcy, a jest niespójna co do czasu jej rozpoczęcia) nie można przecież określić mianem czynników szczególnie wyróżniających go spośród innych współobywateli. Podkreślić też trzeba, że uciążliwości, które dotkną podsądnego osobiście oraz jego najbliższych, będą skutkiem wykonania kary wymierzonej w sprawie, stanowiąc naturalne następstwo stosowania izolacji więziennej w ramach represji za bezprawne, umyślne zachowania. Będą więc skutkiem świadomych wyborów oskarżonego F. C. (1), których zaistnienie mógł przewidzieć, i którym mógł bez trudu zapobiec, nie powracając na drogę przestępstwa.

Sąd Okręgowy nie znalazł również powodów aby ingerować w określony w zaskarżonym wyroku wymiar: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, świadczenia pieniężnego oraz nawiązki. Te dodatkowe elementy wyroku skazującego zostały orzeczone prawidłowo.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe ustalenia i rozważania, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznawszy apelację za bezzasadną. Orzekł o tym w pkt 1 sentencji wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd II instancji orzekł o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 zł, tytułem zryczałtowanej opłaty za doręczenie wezwań i innych pism. Kwota ta wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (j.t. Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Z kolei na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j.t. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w wysokości 120 zł.

D. Ś. H. A. (...)